

La construcció dels gegants

Encara que els més antics eren fets de cistelleria, o representats per homes dalt de xanques, en l'actualitat, el fet de construir un gegant és força complicat.

Primer, s'han de fer dibuixos de cara i de perfil per, després, convertir-los en escultura. Dissenyar el vestit i la positura. En realitat, per la posició, el camp és molt limitat, ja que un gegant és construït per dur-lo i ha de ser equilibrat, per poder-lo ballar bé.

Un cop triat el model i feta l'escultura, es fa el motlle de guix, reforçat amb arpillera. Quasi tots els gegants són fets amb paper a la cola, paper "machée", al làtex o a l'aiguacuit, amb l'ànima de cartró moldejat. Un cop sec, s'ha de posar una altra capa de paper a la cola, llimar-lo i emplenar-lo de cola de conill i guix, repetint aquesta tasca dues vegades més, en intervals d'un dia.

Per pintar-lo, es repeteix l'operació de la cola de conill, però barrejant-la amb un preparat de blanc que no sigui sintètic; el guix de pintor ja serveix. Es dona una capa de pintura i el cap ja queda impermeabilitzat. Ara és quan es poden anar posant els colors. Molts dels constructors de gegants es fabricaven els colors amb productes naturals com la ceba, l'all, el ferro, líquens, etc, i s'acaba de rematar

amb oli de llinosa i se li donen els últims tocs, ressaltant les arrugues, els ulls, etc.

L'ESTRUCTURA

Aquesta part del gegant tot i que és la que no es veu, potser és la part més important. A alguns llocs de la nostra terra hi ha gegantes, que són més corpulentes que els mateixos gegants, o gegants amb els braços desproporcionats, o amb el cap petit amb propocció del cos.

Les estructures tenen tres parts, el pit o gàbia, les potes o cavallets i els braços.

Començarem per aquests últims. Són dues fustes en creu donant la longitud del braç i folrat de cartró, enganxat per sota l'aixella a la gàbia. Les mans van collades al braç per una ànima de fusta o d'acer, collat normalment, per anar independent del braç, per motius de restauració.

Els cavallets, estan formats per quatre potes, que van collades a la gàbia per cargols. La part superior té un encoixinat per les espatlles i el cap, encara que moltes vegades té un reforç per repartir el pes també amb les espatlles. El geganter es col·locà allà sota i mena el gegant i el fa ballar.

La gàbia, és la part més difícil de l'es-

tructura, perquè és la part que dona al gegant la silueta de persona i la que pot donar la impressió de feminitat a la geganta. Té una plataforma al capdamunt de la superfície de la base del bust, on aquest va collat. Aquesta plataforma va unida a una altra de més estreta a la cintura i la que va unida als cavallets, que té la forma de les caderes, per una columna central que és just l'eix de l'equilibri. Les plataformes van unides exteriorment per llistons corbats que són els que li donen forma humana.

ELS MATERIALS

Els materials, han de ser el màxim de lleugers possibles, ja que no hem d'oblidar que els geganters, d'avui són gent normal fins i tot més aviat intel·lectuals interessats en el tema i els d'abans eren pagesos, carreters, que duïen una vida molt més sana que no pas la que duem nosaltres avui.

Els pesos normals d'un gegant oscilen entre 60 i 80 quilos i l'alçada mitjana és de 3,50 mts.

GRUP DE RECERCA FOLKLÒRICA
DE TERRASSA

"TERRASSA. FESTA MAJOR 1960". (Clixé: Grau)

"BERGA. LA PATUM 1974". (Clixé: Grau)

SOM

PUBLICACIÓ DE CULTURA POPULAR CATALANA

JULIOL/AGOST 1980 Números 4/5